

SläktKuriren

Föreningen fyller 75 år!

Nr 13 (1/2000). Årgång 36. Utg dag 24/7 2000.

Sporadiskt utgiven sedan 1965.

*Enighet ger styrka, besegrar hindren och vinner ändamålet (förklaring se fotnot *)*

Informationsblad för ERNBERG-EHRENBERGSKA SLÄKTFÖRENINGEN

Chefredaktör: Ingemar Ernberg, tillika utgivare. Bitr redaktör Mikael Bergström. Redaktionssekreterare: Karin Ernberg. Red:s adress: I. Ernberg, Smultrongränd 18, 18245 Enebyberg. Tel: 08/7688825. Fax: 08/7688825.

Inbjudan

till Årets Släkt Pic-Nic

Steninge Slott

(beläget NordVäst om Stockholm)

26/8 kl 13.00

Anmälan till Jan Ernberg senast 23/8

Underbar miljö! Unik samvaro! Visning av slottet!

Upplev en höjdpunkt under sommaren!

För detaljerad information se sid 3!!!!

I övrigt i detta nummer: Släktföreningen 75 år s. 2; Inbjudan Pic-Nic s 3; Släktmötet i Lund 1999 s. 4; Nya Släktrådet s 8; Kalendarium s. 9; Elnas 100-årsdag s.9; Avlidna s.9; Dagmar Riben till minne s. 10; Några flicksömmor för 80 år sedan av Dagmar Riben s.10; Om Sachska barnsjukhuset och Harald Ernberg s 15; Dokumentation av Släktföremål s 16; Nian s. 17; Släkt-korsordet, Rätt lösning s. 18 ; Om Medlemsavgift s 19; Släkttavlor: Gustafs gren s 19; Blankett s 20.

*"Bevingat ord" myntat av farbror Gustaf i samband med invigningen av Carlsrona-Wexjö Jernväg 1874. Tack vare sin okuvliga energi och även med stor personlig ekonomisk insats genomdrev farbror Gustaf förslaget, och i början av augusti månad 1874 invigdes järnvägen av Konung Oscar II, som för ändamålet gästade staden. Invigningsdagen firades på kvällen med illumination i staden. Samtliga fönster å fasaden till farbror Gustafs stora, mitt emot norra delen av Hoelands park belägna fastighet var då upplysta

Släktföreningen 75 år i det nya Milleniet

Vår förening bildades 1925 och fyller alltså 75 år i år.

STOR SALUT!

Ingen tvekan råder om att vi i förvaltningen av våra förfäders arv äger en av landets äldsta släktföreningar. Är detta ett jubileum värt att uppmärksamma? Kanske allra lämpligast genom deltagande i vår sensommarträff i "inre Roslagen" den 26/8, å Steninge slott. Dessa sommarljusa PicNicar har etablerat sig som en enkel och vänlig tradition sedan 4-5 år tillbaks: Haga, Ulriksdal, Drottningholm, Hässelby, Steninge, om jag minns rätt.

Släktmöten

Med tanke på Millenium och Jubileum borde detta vara ett särskilt Jubileumsnummer, och får väl så vara i all sin vanlighet. Några särskilda jubileumsinslag har vi egentligen inte åstadkommit, utan gläds att Släktkuriren när den dimper ner bland sommarposten oftast blir en mycket uppskattad och sammanhållande länk för slakten, utan några stora pretentioner eller åthävor.

Sedan sist har vi genomfört det triannuala årliga släktmötet i Lund. Släktrådet omvaldes med Jan Ernberg som ordförande för en andra period, 1999-2002. Skaran av värdefulla och medarbetande suppleanter utökades med två nya, spännande namn: Cecilia Cederström och Johan Ernberg, båda med ett stort släktintresse. Cecilia har hjälpt till i bakgrunden och stöttat Dagmar Riben i många år. Johan har haft begränsade möjligheter pga sin utlandstjänst men inkommer nu som oförbrukad pensionär och förutskickar längre Sverige-vistelser i fortsättningen.

Inte mindre än 65 goda släktingar slöt upp till det stora släktmötet i Lund 21-22/8 1999. Platsen var noga utvald, som en av de platser där många släktingar (ca 25 st inklusive studerande och alla ingifta) verkat allt sedan lektor Knuth Petterson där slog ner sina bopålar för nästan 150 år sedan vid "Kattesund". Fortfarande idag är det många av släktingarna som bor i Södra Sverige: Lund, Hälsingborg, Kristianstad och allt fler som bor på kontinenten: i Danmark och i Bryssel. Med bron blir detta alltmer en påtaglig realitet. Södra Sverige har också välförtjänt fått "sin del" av de senaste släktmötena: i Karlskrona 1996 och nu i Lund. Och nästa möte föreslås äga rum någonstans mitt emellan upp- och ned-Sverige, i de bygder där vi haft våra Småländska rötter med Växjö som bas, år 2002.

Släktåret 1999 inleddes med att vi fick fira vår första 100-åring någonsin, Elna Bergström, på restaurang "Ulla Winbladh" den 9/7, under kände Nils- Emils överinseende, festligt, värdigt och mycket glatt.

Fyra färgstarka kvinnor i vår släkt ur tiden

Men sedan har vi inom 8 månader drabbats av den ena stora saknaden efter den andra. Fyra av släktens mest karismatiska och starkaste personligheter har gått ur tiden, kanske ingen tillfällighet att alla var kvinnor: Ulla Lindström (f. Wohlin), Dagmar Riben (f. Ernberg), Elna Bergström (f. Ernberg), som överlevde sin 100-årsdag och sedan millenieskiftet med 10 dagar och Dora Bruckner (f. Ernberg). De har alla på något påtagligt sätt stått för det symboliska arvet från – så som vi uppfattar det – "krutgumman" Gustafva, urmodern från Karlskrona. Och de har alla på olika sätt berikat vår släkt genom deltagande (i mån av tid) i släktmöten eller arrangemang av egna "släktträffar" för sina grenar. Deras närvaro har präglats av stor lekfullhet och fantasi. Älskade av barn, barnbarn, barnbarnsbarn....., och de har på olika sätt förmedlat intresse till kommande generationer inför "rötterna". Förutsättningarna har förstås varit mycket olika. Ulla Lindström har som en synnerligen upptagen, anlitad, offentlig person som bl a gjort freds- och kvinnorörelserna i vårt land och i världen ovärderliga tjänster, knappast haft möjlighet att delta i alla släktträffar, men hon har definitivt aldrig heller glömt sina släktband, och kanske den styrka de givit henne som kvinna i offentligheten. Dagmar har utfört ett ovärderligt arbete i 30-40-år med och inom släktrådet och i mycket byggt den bas av kunskap som vi nu kan leva

vidare på i vår 75-åriga förening. Elna har väl fyllt rollen som “släktens äldste” – och även tyckts njuta av den - och medverkat på möten och vid PicNiccarr med stor släktkärlek, entusiasm (forts på sid 4)

och nyfikenhet. “Kusin” Dora har väl vårdat sin stora danska gren, och dykt upp på nästan varenda släktmöte med sin värme, nyfikenhet och humor, som alltid framkommit i något av hennes många middagstal, där jag kanske allra bäst minns det lysande talet till “släktens Mathildor” på mötet i Enebyberg 1996.

Så Millenieskiftet 1999/2000 har inte heller för släkten och föreningen varit något vanligt årsskifte. Förlusten av dessa färgstarka kvinnor kommer att märkas länge inom vår släkt, och inte minst inom arbetet i föreningen. Deras begravningsakter (jag fick möjlighet att delta i tre av dem, men har fått den 4:e utförligt beskriven) har alla på ett påtagligt sätt präglats av kärlek, ljus och förhoppningar. Glädje är väl helt fel uttryck i sådant sammanhang, men en sorts hoppfullhet infann sig, buret vidare av de nya livsglada och livskraftiga generationer som de alla blivit “stammödrar” för, och vilka ingjutits företagsamhet, vän- och släkthet av just dessa sina “stammödrar”. Kanske kom det ljusa helt att ta överhanden, då de alla uppnått en ansevärd ålder, på ett sällsynt sätt tycks ha lyckats så väl med sina föresatser under jordelivet, under livstiden spridit så mycket glädje och humor och hunnit fostra båda barn, barnbarn och tom barnbarns barn.

För oss inom släktföreningen är det en stor utmaning att föra dessa verkliga släktkvinnors tradition vidare, inte som en tillbakablickande och passiviserande historiedyrkan, utan i deras goda anda, utvecklade som en något lekfull men ändå målmedveten dans in i framtiden.

Gott Nytt Millennium! önskar även Släktkuriren genom

Ingemar Ernberg (redaktör)

Stort Släktmöte i Lund

Som väntat var det särskilt uppskattat av de släktingar som bor i Södra Sverige att mötet förlades till Lund. Förutom god uppslutning hade många av dessa också på olika sätt bidragit till organisation och rekognoscering inför mötet: Bengt Ehrenberg, Göran Kockum, Inger Kockum, tillsammans med “upplänningarna” Ulla Overengen, Dagmar Riben, Cecilia Cederström, Ingemar Ernberg med ordföranden Jan Ernberg och hans sambo Ingrid Gerdin i spetsen.

Roligt var att Dora dragit med sig sju av sina barn och barnbarn från Danmark, ja i själva verket kom de ännu mer långväga ifrån Tokyo (där Peter Bruckner är dansk ambassadör) och Bryssel (var det Camilla som arbetade för EU?). Andra “långväningar” var Harald och Karin Ernberg från Sveriges ambassad i Nicaragua och brodern Johan med Gunilla Ernberg från Geneve, även om de alla har sommar-visten i Svedala. En av släktens äldste, numera, sedan Elna Bergström gått bort, den äldste, Elsa Hederstierna kom med son Christer från Helsingborg till släktmötet och middagen.

Elefantmattan på Kulturen

Efter samling på mysiga och ändamålsenliga Hotell Concordia, centralt beläget, så gjordes en vandring genom centrala Lund med besök hos “Lunna Pågar” och Jätten Finn i Domkyrkan (från 1100-talet) med det märkliga astronomiska uret, till Kulturen där en uppsluppen lunch intogs. Vi guidades runt på charmiga och innehållsrika Kulturen, där både keramikskatter och universitetsmuséets välordade samlingar beundrades. Höjdpunkten var dock besöket vid ELEFANTMATTAN, stamfader Johan Pettersons mästarprov som deponerats på Kulturen. Till vår stora glädje var den väl utställd och exponerad som ett märkvärdigt exempel på denna typ av inträdesbiljett i skräet, i detta fall som buntmakare (eller körsnär). Den lilla mattan, 93x65 cm,

sydd av olika färgade bitar fårskinn med ull tog sig väl ut, väl bevarad med motiv av en naturtroget återgiven brunrå elefant bland palmer. Sannolikt är detta en del av Johans mästarprov, som färdigställdes 1812 sedan han gått 11 år i lära hos Peter Nordström i Carlskrona. 1806 avslutade han sin lärlingstid och blev gesäll. Johans mästarbrev finns också på Kulturen och är utfärdat 30/6 1812 i Stockholm, med skråets sigill ända från 1448 (!!). Han förklarades tillhöra Stockholmsämbetet, men förbjöds samtidigt slå sig ner i Stockholm eller Carlskrona. Sålunda påbörjade han, med sin nyblivna hustru Gustafva, sin bana i Västervik, men kunde efter en del byråkratiskt krångel flytta tillbaka till Carlskrona 1815, sedan han överklagat magistratens beslut till Kommerskollegium. Efter avrundande kaffestund och besök i museibutiken vandrade vi vidare genom Botaniska trädgården ner till Östra Kyrkogården, där föreningen nedlade en blomma på professor Albert Ernbergs grav. Den stod välvårdad och lätt att finna, där även hans hustru på gamledar, Ester Leo, var jordfäst.

På släktmöte och bankett lyste Sirius

Efter kort vila och uppsnopsning på hotellet, vandrade vi vid de 100 metrarna till Siriusordens lokal, där Släktmöte i god ordning avhölls följt av sedvanlig festlig bankett med glad sång och flera underhållande tal, bl a av pigga Dora från Danmark. Till kaffet berättade Jan och Ingemar om några av Lunda-släktingarna: främst Knuth, Albert och Otto, men även lundastudenterna Ludvig, Lennart, Bengt sr och jr, Åkerman, samt Kockums och ordförandens föräldrar Torgny och Svea, vilka tillbringade sina sista år i Lund berördes, tillsammans med ett urval gamla och nya bilder.

Släktens hus i Lund

Efter tidig söndagsfrukost guidades vi runt i friska morgonluften till dessa släktingars adresser utav Bengt Ehrenberg, som på ett kunnigt och humoriskt sätt gav bilden av ett Lund för 100 år sedan då Knuth var respekterad, pensionerad lektor, Albert akademiker i en lysande karriär och Otto hela universitetets förvaltningsschef (eller akademisekreterare som det då hette). Bengt kompletterade med minne från sin egen Lundatid och förevisade oss också Universitetets huvudbyggnader. Vi hann också med att få en glimt av de kvarter där Nils Johan Berlin bodde under sina 20 år i Lund, pappa till 3 ingifta släktingar (Helena Petterson, Jenny Petterson och Gerhard Berlin). Kontakten med familjen Berlin tycks dock ha skjutit fart sedan den flyttat till Stockholm, där Nils Johan och Gustaf Petterson lärde känna varandra bl a genom riksdagsarbetet.

Öresundsbron

En buss tog oss sedan till Öresundsbrons fäste, där vi i strålande väder njöt av den redan färdiga brosiluetten och lunchade med en vidunderlig sundutsikt – i sanning en värdig avrundning på ett intensivt dygn.

Vi voro alla lyckliga, uppfyllda och tacksamma för den givande och intressanta samvaron med lagom blandning av gammalt och nytt. Ett varmt tack från oss alla som var där till de som ordnat det mesta.

Ingemar Ernberg

Deltagare i Släktmötet i Lund 1999

Annika Alm-Ekman, Gunilla Bergström, Dora Bruckner, Peter Bruckner, Helena Bruckner, Camilla Bruckner, Lotte Jarnow, Lillan Rasmussen, Trine Rasmussen, Jens Bruckner, Elisabeth Carling, Christer Carling, Cecilia Cederström, Bengt Ehrenberg, Birgitta Ehrenberg, Astrid Ernberg, Karin Ernberg, Harald Ernberg, Johan Ernberg, Gunilla Ernberg, Ingemar Ernberg, Karin Ernberg (15), Annika Ernberg, Jan Ernberg, Inger Gerdin, Eva Ernberg, Ylva Ernberg, Yannid Rai, Ulla Hamberg, Christer Hederstierna, Fredrik Hederstierna, Sara Bengtsson, Elsa Hederstierna, Marianne Hofsten, Bertil Humble, Ingela Humble, Jonas Humble, Bengt Humble,

Marie-Louise (Lollo) Humble, Jonas Høk, Jesper Høk, Pernilla Høk, Kristina Åkerman-Klaesson, Stig Klaesson, Britt Kockum, Inger Kockum, Göran Kockum, Jörgen Kockum, Henrik Kockum, Pernilla Kockum, Oskar Kockum, Per Kockum, Mie Kockum, Keiko Kockum, Helena Malmberg, Claes Malmberg, Sanne Malmberg, Martina Malmberg, Agneta Näslund, Karin Näslund, Dagmar Riben, Gunilla Tideholm, Rune Tideholm, Eva Virgin, Ulla Overengen

Några bilder från mötet i Lund 1999

Det är möjligt att vi kan ordna kopior av några bilder, åtminstone av hela släktgruppen samlad på Siriusorden. Föreligger intresse så kontakta Ingemar Ernberg.

Släktrådet 1999-2002

Vid Släktmötet i Lund 21/8 1999 utsågs följande ledamöter och funktionärer till föreningen. Adress och telefonnummer anges för att läsarna skall kunna lätt kontakta Släktföreningen/-rådet. Om några feö insmugit sig är vi tacksamma att snarast få besked härom till redaktionen (Ingemar Ernberg). En närmare presentation av ledamöterna kommer i nästa nummer av *Släktkuriren*.

Funktion/ Namn

Gren

Adress/ Tel nr

<u>Ordinarie</u>			
Jan Albert Victor Ernberg, Ordförande.	Victor	Näsbydalsvägen 6,14tr, 18131 Täby. Tel 08/758 08 92.	Omval
Annika Alm-Ekman	Robert	Fleminggatan 56, 11245 Stockholm. Tel 08/65333090	Omval
Bengt Gustaf Ingemar Ehrenberg	Gustaf	Vintergäcksv 3, 29150 Kristianstad. Tel 044/129387	Omval
Ingemar Torsten Ernberg	Ludvig	Smultrongränd 18, 18245 Enebyberg. Tel 08/768 88 25	Omval
Kristina Åkerman-Klaesson	Victor	Tengdahlsvägen 40, 11647 Stockholm. Tel 08/6431064. Landet 0525/22 440	Omval
<u>Suppleanter</u>			
Mikael Anders Bernhard Bergström.	Ludvig	St Hollingers väg 15, 16351 Spånga. Tel 08/7955858	Omval
Jan Anders Lennart Ehrenberg	Gustaf	Burträskgatan 23, 16221 Vällingby. Tel 08/874717. Landet 0246/24108	Omval
Hedvig Eleonora Gunilla Tideholm, f. Hederstierna	Victor	Olshammarsg 60, 4 tr. 12476 Bandhagen. Tel 08/860025. Landet 0152/45330.	Omval
Per Fredrik Olof Zetterqvist.	Ludvig	Hagagatan 14, 4tr. 11348 Stockholm. Tel. 08/312063	Omval
Ulla øverengen (f.Kockum)	Gustaf	Rålambsv. 27. 112 59 Stockholm Tel 08/618 70 83.	Omval
Cecilia Cederström	Robert	Skolgatan 7. 758 32 Uppsala. Tel 018/107223.	Nyval
Johan Ernberg	Ludvig	Schweiz. 00941-227762442. Landet 00941-277711066.	Nyval
Erik Hamberg	Ludvig	Salagatan 41 A, 2tr. 75326 Uppsala. Tel. 018/128283.	Omval
Patrik Ernberg	Ludvig	Surbrunnsgatan 31 A, 11348 Stockholm. Tel 08/612 39 55.	Omval

Revisorer

Agneta Qwerin, omval.

Staffan Riben, nyval

Harald Ernberg, suppleant, nyval.

Valberedning

Michael Bergström, nyval

Brita Ernberg, nyval

Ulla Hamberg, nyval

Kuriren, redaktion

Ingemar Ernberg

Karin Ernberg

Mikael Bergström

Släktarkivarier

Vakant efter Dagmar Riben (uppehålls av I Ernberg), Kristina Åkerman-Klaesson

Kalendarium

26/8 2000

Årlig Pic-Nic på Steninge Slott, Märsta

Augusti 2002

Släktnöte, preliminärt i Växjö, Småland bl a med besök vid "släkttorpen"

Elna Bergströms 100-års dag firades på Ulla Winbaladh

Elna Bergström fyllde 100 år den 9/7 1999. Elna hade med hjälp av sin familj ordnat mottagning på restaurang Ulla Winbladhs på Djurgården, där hon något omtumlad tog emot dubbelt så många (minst 70-talet) gratulanter som hon räknat med, inklusive ägaren och restauratören Nils-Emil själv. Det bjöds bland mycket annat på jordgubbar och glass, till barnens förtjusning ett traditionellt inslag på Elnas födelsedag. Det var mycket festligt och uppsluppet, och Elna själv var ett tacksamt födelsedagsbarn. Hon blev därmed äldst i hela släkten. Enligt vad redaktionen erfarit har ingen släkting tidigare någonsin uppnått 100 års ålder. Till Elnas ära bildades och överlämnades en särskild fond, "Elna Bergströms 100-års fond", som kommer att användas i samband med (någon) släktsammankomst(er) för att skapa trevnad i Elnas anda. Elna fick sedan vara med om millenieskiftet, då hon åt hummer i sitt hem på Grevgatan. Hon är därmed tämligen unik i det att hon levt under tre olika sekler, född som hon var på 1800-talet. Hon avled sedan i stillhet 10 dagar in på nya året.

Följande personer inom släktens krets har avlidit sedan publicering av Slätkuriren nr 11 1998 (och som kommit till Släktrådets kännedom)

Johan Åkerman, 19/9 1925 - d 27/3 1998 (Kristinas ÅKs bror) , direktör, son till Anna-Lisa Ekelund, g Åkerman, Victor Ernbergs dotterdotterson; Ulla Lindström, 1911 - d juli 1999, folkskolelärare, redaktör, riksdagsledamot, statsråd, svensk delegat i FN:s generalförsamling; Jan Wohlin, 1924- 12/7 1999; Dagmar Riben, f. Ernberg, f. 1/12 1911, d. 6/10 1999; Elna Bergström, f Ernberg, g.m. framlidne Bernhard Bergström, f. 9/7 1899, d. 10/1 2000; Dora Mathilda Bruckner, f. Ernberg, f 8/3 1917, d. 19/1 2000.

Redaktionen önskar kunskap om släktingar som avlidit under perioden efter 1/1 1999, med födelsedatum, namn och dödsdag. Adreseras till redaktionen.

Dagmar Ribens minne

Normalt publicerar vi inte dödsrunor i Släktkuriren, med undantag för de som gjort synnerligen stora insatser för föreningen, vilket i hög grad gäller Dagmar Riben. Därför återger vi här i modifierad form den dödsruna som publicerades efter hennes död i Stockholmspressen.

Dagmar Riben, f. Ernberg, har avlidit i en ålder av 87 år. Hon var yngsta dotter till regeringsrådet Jarl Ernberg och hans hustru Eleonore, f. Riben, i en syskonkrets av fyra. Uppväxten i en familj med stark släktsammanhållning satte sin prägel på hennes liv. Hon gifte sig 1939 med sin syssling, sedermera justitierådet Olof Riben. Deras äktenskap varade i 58 år tills hon blev änka 1998.

Dagmar Riben utbildade sig till handarbetslärarinna vid Andrea Eneroths Handarbetsseminarium och Nääs Slöjdseminarium. Sin första anställning fick hon vid Olofsskolan, där hon i kretsen kring skolans grundare Carl Malmsten inspirerades av nya pedagogiska ideer. I samband med giftermålet gjorde hon ett uppehåll för att ägna sig åt familj med tre barn. Under 1950-talet återgick hon i yrkesverksamhet, först som textillärare vid den kommunala flickskolan i Hudiksvall, och sedermera efter återkomst till Stockholm vid flickskolorna i Vasastaden och Södermalm samt vid Östermalmsskolan. Sin sista tjänst fram till pensioneringen 1976, hade hon vid Adolf Fredriks Musikskola. Hon var eldsjälens bakom ett utbildningsprogram i dräkthistoria producerat av Skolöverstyrelsen. Under åren i Adolf Fredrik deltog hon entusiastiskt i uppsättningen av skolans musikföreställningar, framför allt med ansvar för kostymerna. De som mötte Dagmar Riben i arbetet har vittnat om hennes kreativitet och engagemang i ämnet, i sin skola, i eleverna och i samarbetet med kollegorna.

Vid sidan om yrkes- och familjeliv var hon också i hög grad en älskad och betydelsefull centralpunkt i ett intensivt och rikt umgänge bland vänner och släkt. Hon verkade under fyra decennier i 75 år gamla Ernbergska släktföreningen, berikade med fantasi och lekfullhet dess program och sammankomster. Dagmar Riben var verksam inom Släktföreningen såsom ledamot av Släkt-rådet, Festarrangör, Lekledare, Producent av de mycket uppskattade Släkttavlorna som medföljt till varje släktnöte, Arkivarie för Släktpapper och släktofot, vilka samlingar hon ordnat så väl och Central Person. Hon var högt älskad för sitt engagemang för släkten, sin

Några svenska flicksomrar för 80 år sedan

Av Dagmar Riben

För ca 15 år sedan skrev Dagmar Riben samman sin levnadsbeskrivning, som gavs i kopia åt barnen och de överlevande syskonen. Det är en mycket välskriven memoarpärm, som väl kan infogas i Släktens gedigna berättartradition från Sigrid Ehrenberg, Elisabeth Ekelund, Victor Ernberg, Anna-Lisa Åkerlund, Jarl Ernberg m fl, som alla i olika sammanhang publicerats i delar här i Släktkuriren. Denna gång återger vi nyss avlidna Dagsmars beskrivning av några familjesomrar i olika delar av Sverige 1919-1921, då Dagmar var 7-9 år gammal. De är avskrivna och redigerade av Karin Ernberg och redaktionen.

Källvik

Somrarna blev livets höjdpunkter och det jag minns bäst från min barndom resp. ungdom. Pappa ordnade så trevligt, ofta var det någon av närmaste släkten, som fanns på samma plats. 1919 var vi i Källvik, denna ljuvliga idyll dit jag och de mina återvände så många somrar senare i livet. Vi bodde det året i villan, som familjen Stedt senare kom att bli ägare till. Ett gammalt syskonpar ägde "vårt" hus, han var trädgårdsmästare, så vi levde bland blommor, jordgubbsland och körsbärsträd. Jag minns att mästern satt ute under bigarråträdet nätterna

igenom, när bären höll på att mogna, för att hålla måsar och tärnor borta från de begärliga bären. Källvik var en förtjusande badort på den tiden, med doktor och brunnsdrickning, möjlighet till varma salta bad och massage. Stadiga baderskor gned in de badande med havstång, vilket ansågs mycket hälsosamt, och baden serverades i härliga grönmålade träbadkar nere i badhuset nära stranden. De som så önskade skrevs in som patienter hos badläkaren, både pappa och mamma tog chansen. Bägge var reumatiska. Brunnsorten tog emot både första och andra klassens badgäster. De sistnämnda hade bidrag från landstinget för sin vård vid brunnen. För dessa gäster ordnades en festlig bazar under somrarna, de mera besuttna badgästerna spelade teater och bidrog med musikunderhållning m.m. i den stilen. Det var faktiskt enda gången på sommaren man såg II-klassarna, de bodde i Brunnens litet enklare villor längre bort i samhället, där de också fick sina måltider i en gemensam matsal.

Sorglösa brunn

Vi blev bekanta med en hel hopar barn och ungdomar i de ämbetsmanna-familjer som brukade fylka sig i Ostkustens egentligen enda badort. Baden var härliga, öarna i skärgården var underbara utflyktsmål medelst fiskarnas stora motorbåtar. Hagarna var fantastiska strövområden med smultron och svamp, de steniga slingriga vägarna inåt Loftahammar var kvällarnas promenadstråk för herrarna i vita byxor, halmhattar och promenadkäppar. Västervik var den stora händelsen. Dit kom man med en liten ångbåt som puffade över de glittrande fjärdarna genom Gränsö kanal, där stränderna var så gröna och brovakten hade en liten grön villa i snickarglädjes-modell, övervuxen med rosor.

På lördagkvällarna samlades alla badgästerna, d.v.s. I-klassens, i Brunnens-salongen för att dansa. De mammor som kunde spela ställde upp, min mamma inte så sällan. Povel Ramel har gjort Källvik känt i sin visa "Sorglösa Brunn". Hans föräldrar hyrde där några år. Familjerna Qwensel, Molin från Stockholm kände ju pappa och mamma. Familjen Cavalli-Björkman från Göteborg och borgmästaren från Norrköping med fyra blonda vackra döttrar var andra gäster. Vita hattar och parasoller, ljusa kostymer och spatserkäppar var modellen, allt var helt förtjusande.

Ute vid Månberget bodde målaren, professor Kallstenius i egen villa. Hans älskade motiv: solnedgångsbelysta tallar har gjort Källvik ändå mera känt än Povel Ramels visa. I en idyll, rosenomhägnad och litet vid sidan av vägen, bodde en gammal professor Burman. Han var ett stort original med hela stugan full av böcker och vetenskapliga verk. Hans fru ville aldrig vara med i Källvik, så professorn lagade själv sin mat och tvättade sina kläder. Ullstrumpor och kalsonger hängde på tork på trappträcket, när pappa och jag gick dit för en pratstund. Professorn satt i ett blått moln av piprök, Pappa bjöds på punch, jag förväntades sitta tyst och lyssna.

I slutet av sommaren var det idrottstävlingar för de unga borta på en äng, Nyslätt kallad. Bröderna var med därborta. Plötsligt fick hela familjen hemma i villan en chock, då en grupp ynglingar kom hembärande med Totte. Han hade stått i en spjutkastares bana och fått ett spjut i armen. Dramatiskt skildrades hur det smutsiga spjutet dallrande satt kvar i överarmen, och hur någon rådig person dragit ut det. Totte var en aning blek om nosen, men svarade samlat på mammans förskräckta fråga om vad som hade hänt: "dom har burit hem mej". Det blev besök hos badläkaren och han pysslades om som dagens sårade hjälte.

Sjöresa

För att komma till Källvik och hem igen fick man på den tiden fara båt. Det var ångbåtarna Tjust eller Gamleby som trafikerade routen Stockholm-Västervik. Det var hederliga fartyg med matsal, där det doftade biff med lök, sovhytter nere i skrovet och aktersalong. Det var otroligt spännande att installera sig i hytten, Totte och jag fick sova i lakan upphängda som hängmattor, i mammas hytt. Hon och Ragni sov i de schagg-klädda britsarna. Pappa och Erik delade en annan hytt, jungfruarna sov i aktersalongen, där en massa

damer och småbarn huserade. Färden gick i kvällningen över Riddarfjärden till Björköfjärden. När det mörknade gick vi genom Södertälje Kanal, man kunde höra besättningskarlarna klara båten genom slussen, så dags hade vi barn kojat nere i hytten. Pappa och Mamma drack en kopp te uppe på däck. Det var kolossalt spännande att nästa morgon stäva in i Bråviken till Valdermarsvik, där en massa förnödenheter lossades och illa-luktande hudar togs ombord från garveriet. Vår nyfikenhet stegrades när vi for vidare söderut genom St Annas skärgård och in i Tjusts underbara övärld. När Storkläppens fyr kom till synes gjorde vi tvärvändning in i Källviks-djupet med sina fina sandstränder, gröna strandängar och små idylliska gårdar i den lummiga grönskan. Sommaren hade verkligen börjat. Vi for hem samma väg, fast från söder till norr, men då var havet bistrare. Våra lakanshängmattor gungade i hytten och jag blev hemskt sjösjuk. Det var skönt att åter stå på kajen i Stockholm.

Öland

Sommaren 1920 besöktes en annan plats på ostsidan. Pappa hade hyrt oss ett hus i Borgholm. Farbror Haralds hade varit där året före oss och inspirerat pappa. Vi bodde hos en målarmästare Svensson i ett skärt hus med gröna dörrar och en lång brun balkong längs övervåningen, där vi huserade. Det föreföll som om målarmästarn använt överblivna färger på sitt eget hus. En ovårdad trädgård med pickande höns fanns bakom huset, i bottenplanet i en oändlig röra bodde värdfolket. Jag har ända sen tidig barndom varit "folkligt" intresserad. Jungfruarna i köket, de extra hjälparna i hemmet och hantverkarna som dök upp, alla hängde jag omkring, dels för att se vad dom höll på med, dels för att höra allt roligt de hade att berätta. Nere hos fru Svensson hade jag underbara timmar. Hon stod fet och rund och rar framför spisen och lagade god mat till sin målarmästare. Farmför allt gjorde hon öländska kroppkakor, som var imponerande till både storlek och innehåll. De dröp av fett och hade en maffig fyllning av fläsk, lök och kryddor. Det doftade förföriskt i det trånga köket, jag satt uppflugen på diskbänken och fick mig en smak, stor och varm med tjock gulskimrande grädde som sås, en öländsk modell. Jag glömmer aldrig de där kroppkakorna och undrade hur målarmästarn kunde förbli så spetig och smal.

Huset låg vi den allé som förde upp till lasarettet, kanske finns det där än. I den korsande allén lärde jag mig cykla, där var just ingen trafik. Erik sprang beredvilligt bakom och höll i cykeln. Det blev flera sönderrivna klänningar och skavda knän den sommaren. Till slut vill mamma sätta stopp för mina övningar. Då tog Kirre och jag ett krafttag, och så en dag cyklade jag! Jag flög fram och trodde han höll i, men när jag törnade emot ett staket i slutändan av den grönskimrande allén med gräs i körbanan, stod han kvar vid utgångspunkten och bara flinade: "Bravo, Dadda, du kunde ju!"

Sedan kunde jag cykla till Köpingsvikens stora badvik eller upp mot Alvaret. Där bodde Faster Agda för några veckor på ett pensionat. Hon och vi brukade promenera upp på Alvaret, plocka blommor bland enarna och kika in genom Sollindens staket för att få en skymt av Slottet. Vad jag minns förekom inga visningar, drottning Viktoria bodde där. Ibland såg vi henne komma körande i tvåspänd vagn med prins Lennart vid sin sida. Han var en liten grabb, klädd i vit sjömanskostym och drottningen hade vit bredbrättad hatt med band och blommor. Pappa som visste besked om det mesta, stannade och lyfte underdånigt på sin vita tyghatt, när det eleganta ekipaget for förbi i soldammet, vi neg och bockade och glodde.

Sabbadillättika mot lössen

Slottsruinen var mystisk och hemlighetsfull med sina gårdar och präng, väggar med nerfallen rappning och fuktfläckar. En sagolik utsikt hade man uppifrån de översta avsatserna ut över Kalmarsund med ön Blå Jungfrun i diset långt bort. Många sökte sig till ruinen för att måla eller skissa. Så ock Jaja. Jag var med henne ibland och strövade kring på egen hand i den spännande miljön. I ett tornrum fanns en djup källa, omgärdad av ett staket. Legendan förtalte, att en ungmö, bekajad av olycklig kärlek, hade kastat sig i brunnen. Den ansågs vara bottenlös

och hade sitt utflöde långt ut i sundet. Hennes döda kropp hittades så småningom ute vid ön Jungfrun, därav skulle ön ha fått sitt namn. Nå, jag fick lust att pröva djupet och slängde ner en stor sten, som med ett dovt plumsande ljud träffade vattenytan långt där nere i mörkret. Jaja kom likblek inrusande i tornrummet, hon satt i salen brevid, och trodde förstås att det var lillasyster som plumsat i. Med en viss tillfredsställelse konstaterade jag, att jag säkert blivit både saknad och sörjd, om jag hade hittats ilandfluten ute vid Jungfrun. Alla barn har väl någån gång trott sig vara illa omtyckta eller bortbytta i vaggan, det gällde även mig. Särskilt den här sommaren, då jag ångade Sabbadillättika från håret. På båten ner till Borgholm hade jag fått huvudlöss, de trivdes gott i de röda schaggsoffornas stoppning i hytterna. Kusinerna Anna-Lisa och Karin hade råkat ut för det samma året före. Deras lockiga peruker var en härlig uppehållsort för de här krypen, mitt stripiga hår var tjockt och svårt att komma igenom med finkammen. Vår snälla värmländska kokerska Alma var inte obekant med företeelsen och tog mig under daglig behandling. Det här gjorde, att jag inte sökte mig till andra barn, utan var hänvisad till familjen, Almas omvårdnad och fru Svenssons varma kök. Lössen var en skugga över den annars så härliga Borgholmssommaren.

Arild

1921 hamnade vi i Arild, den mest idylliska plats man kan tänka vid Skälderviken och med Kullen som ett effektivt vindskydd mot sydliga vindar. Vi bodde i en vit villa på en liten bergknalle. Vårt grannhus hette Blåsut och Mamma döpte vårt hus till Blåsin, för det var sällsynt dragit denna blåsiga sommar. Vi hängde filter för dörrarna och vid fönsterspringorna som skydd för draget. Annars var det ett mycket trevligt hus och välinrett. Det ägdes av en herr Carl Nylén, som var fotograf. Han hade en affär för fotoartiklar kombinerad med en liten shop för badskor, japanska solparasoller, karameller och souvenirkafs. Jag kom förstås att dras dit, dels för godiset, som man kunde bli bjuden på, dels för alla fotona och herr Nyléns apparater. När herr Nylén drog sig tillbaka i mörkerrummet fick jag några gånger stå i affären och vara expedit. Det var oerhört spännande att sälja ett och annat vykort med de taggiga vackra klipporna vid stranden eller någon liten fyskaridyll från byn. Nylén var en duktig fotograf. Som lön fick jag en slickepinne. Detta varade tills Pappa en dag kom in och fann sin 9-åriga dotter bakom disken. Han hyrde ju inte sommarnöje för att jag skulle hänga inomhus om dagarna! Dessutom hade herr Nylén ett något tvivelaktigt rykte, han sammanlevde med en tysk feminin herr Weber, som också var fotograf och en skönande.

Släktumgänge hade vi här också. Tant Berta och farbror Claes v Feilitzen hade egen villa uppe på höjden med en hänförande utsikt över vattnet. Där var vi på kafferep flera gånger. Tant Sigrid Matthiessen bodde på något pang i närheten. Hon stod med staffli ute bland Kullens ljusgröna bokar och målade utmärkta oljetavlor. Faster Gerda bodde nere i byn vid stranden, åt på hotellet och var alltid fin i sina sidenhattar med parasoll i samma nyans. Mamma hade rika tillfällen att duka kaffebord i vår trädgård med utsikt ut över vattnet.

Totte och jag spelade kort alla stormiga dagar eller också läste vi herr Nyléns slippriga 25-öres romaner, som vi hittade i ett vindrum. Med Pappa gick vi långa promenader upp mot Kullen och ner mot Mölle. Kvällarna var milda och sköna sen vinden bedarrat och det var underbart vackert.

Badförbud

En dag kom Frälsningsarmén för möte just utanför oss på gräsplanen. De spelade och sjöng i det vackra söndagsvädret, solen blänkte i mässingsinstrumenten. Jag hade på mig en vit voile-klänning och halvstrumpor, en vit rosett i håret. Allt var söndagsfrid. Plötsligt halkade jag ner för slänten där Totte och jag satt som åhörare. En glasbit el. dyl. skar upp vänstra skinkan på mig, så att jag blödande och jätterädd fick ta mig in till Mamma för omvårdnad. Det är ju svårt att bandagera en stjärt, så doktorn fick tillkallas följande vardag. Egentligen skulle blesyren ha sytts ihop, skåran var lång och djup. Doktorn klämde ihop såret

och anbringade ett kolodiumförband. Det innebar ett vaddförband som stelnade till ett hårt hölje, då kolodiumet torkat, ett vanligt sätt att lägga förband då för tiden. På en bakdel var det dock en smula tvivelaktigt. Jag hade väldigt ont i långa tider, kunde bara sitta på ena skinkan och hade badförbud i flera veckor. Ärret finns ännu till beskådande, så jag fablar inte!

Mitt över vägen bodde Eriks mattelärare från Nya Elementarskolan i Sthlm., Dr. Petterson, Jippe kallad. Han hade stor respekt med sig och Kirre var väl måttligt road av att bli påmind om skolans dystrare sidor mitt i sommaren. Jippe var ett stort orginal och en utmärkt lärare, som ägande läsåret helt åt arbetet och skolan. På sommaren medförde han till sommarvistet hela årets upplaga av Sv. D., som han plöjde igenom, sittande på balkongen. Packningen hem torde ha blivit hela årgången lättare.

Köpenhamn

Totte fyllde 13 år den här sommaren och då slog Pappa på stort, bjöd hela familjen på en tripp till Köpenhamn. Det var min första utlandsresa och helt oförglömmeligt. Vi bodde på ett gammaldags hotell mitt i byen, rummen var inredda med mycket schagg och fransar på soffor och stolar, gardinerna var mörka och franskantade. I korridorerna stod nymfer i brons med lampor i form av facklor i händerna. Betjäningen var idel äldre personer, kyparna hade långa vita förkläden som räckte ända ner till tårna. Pappa visade oss runt, han var väl bekant med K-mn: vi åt lunch på Tivoli, vi promenerade utåt Lange-Linje och såg ”den lille havefrue”. Vi var i Zoologiske Have, varifrån jag mest minns aporna, som knyckte en åskådares plommonstop genom burgallret, till allmän munterhet för alla utom för honom, som förlorade hatten. Sista dagen var vi på Glyptoteket. Palmhuset var en upplevelse och jag förälskade mig i en skulptur av en liten flicka sittande med en fågel i knäet, som hon syntes ömt smeka. Jag fick köpa ett vykort med henne på och det sparade jag länge. Slutklämmen på Köpenhamnsdagarna var middag på Restaurant Nimb i centrum av stan. Jag var skrudad som vanligt i vit voile-klänning, de andra medförda bomullsklänningarna var nerspillda av saft och sås m.m. under de här dagarnas festyra. Vi fick en festlig middag, som avrundades med glass. Då blev jag, som den yngsta bjuden först av den fete kyparen. Kyparn märkte Mamma förvåning och sa med ett leende: ”Börnerne maa ha först av desserten.” Mamma tillrättavisade mig litet diskret, när jag satt gapande och gloende på all prakten i lokalen. Jag hade ju aldrig varit på ett så fint ställe förr. En herre vid grannbordet iakttog oss med ett småleende, lutade sig fram mot mig och viskade ljudligt: ”Visst maa man kike runt, det gör slet ingenting.” Mamma såg måttligt road ut, men jag tyckte danska herrar var högst charmerande.

Herr Nylén igen

När vi skulle lämna Arild kom en beställd bil för att ta oss till Häsleholm med allt pick och pack, korgar och hattaskar, vilka Mamma aldrig reste utan. Vid avfärden dök min vän herr Nylén upp med en avskedsgåva: en vackert målad spånkorg fylld med päron, grepen var lindad med ljusblåa sidenband och där satt skära rosor instuckna. Vi handtaget dinglade också ett par små träskor och en liten smörbytta, allt glödritat med inskriptionen ”Minne från Arild”. Prylarna var från butiken förstås, jag tappade nästan andan inför denna härlighet och hade dem länge på min dockbyrå i stan. Hela familjen fick magknip på hemresan av den ganska omogna färdkosten, kommer jag ihåg. Föräldrarna var litet tveksamma inför denna uppvaktning till deras dotter. Till jul fick jag brev från vännen i Arild med foto. Där satt han med pipa i handen, välpressade vita byxor och elegant filthatt, fotot var försett med en snitsig dedikation till ”lilla Dagmar”.

Jag kom att åter träffa herr Nylén på Olofs och min första sommareasa. Vi häckade i Arild för ett par veckor och bodde idylliskt hos ett par gamla damer med det lilla kapellet som närmaste granne. Vi gick till ”vår” villa, som då blivit förvandlad med glasverandor och kulörta lampguirlander till Café Weber. Vi drack kaffe där och pratade med den mycket åldrade och nerdekade Nylén. Han mindes väl sommaren 1921, ”lilla Dagmar, med mor född

Riben och Mormor född Leijonflyckt”. De skånska r-en rullade, då han visade sin förtrogenhet med adleskalendern. Vemodigt var det att se honom så nergången, min barndoms ”uppvaktande” kavaljer.

Dagmar Riben

Sachsska barnsjukhusets verksamhet flyttas 1999/2000 efter 89 år. Harald Ernberg var dess förste överläkare och direktör

av Michael Bergström

Min farmors farbror, **Harald Ernberg**, var den första överläkaren på **Sachsska Barnsjukhuset**. Sjukhuset tillkom efter en donation av familjerna Sachs och Thiel, vilka 1907 donerade 400000 kr till uppförande av ett kommunalt barnsjukhus med benämning ”Barnsjukhuset Simon och Matilda Sachs Minne”. Simon och Mathilda var donatorernas föräldrar. Sjukhuset invigdes 1911 och Harald var **överläkare** under perioden 1911-1914.

Harald höll ett föredrag i Svenska Läkaresällskapet den 10 dec 1912 i vilket han berättade om Sachsska Barnsjukhuset och dess arbetsmetoder. Här följer några glimtar ur detta föredrag; Sjukhuset ”är i främsta rummet avsett för invärtes sjuka spädbarn. I denna mening är det vårt lands första spädbarnssjukhus; att märka är dock att på Göteborgs Barnsjukhus sedan några år funnits en modernt inredd avdelning för späda barn.”

”Det var ett stort och verkligt behov i stadens sjukvård som denna donation avsåg att åtminstone delvis fylla, och meddelandet därom hälsades också med stor tillfredsställelse i all synnerhet bland alla de socialt och medicinskt intresserade.”

”Till arkitekt utsågs arkitekten I. Tengbom. Den närmare utredningen visade, att man för de tillgängliga medlen *borde kunna bygga ett något större sjukhus än som från början beräknats.*”(Författarens anm.)

”Grundstenen till sjukhuset lades högtidligen den 19 okt. 1909 och i början av mars **1911 stod sjukhuset färdigt**”.

” De större salarna hava en luftkub av 17,5 m³ per individ, vilket är något större än exempelvis å spädbarnsavdelningarna i Düsseldorf och Köln, men däremot avsevärt mindre än å Pfanndlers klinik i München.”

”Modern får endast i undantagsfall och i regel endast om hon ammar eller bör kunna amma följa med barnet”

”Sjukvårdspersonalen utgöres av 2 översköterskor, 4 sköterskebiträden, 10 elever och vanligen 6 ammor. Med denna personal skötes även köket. För den som ej har närmare kännedom förefaller måhända denna personal för ett sjukhus med 54 barn onödigt stor. Erfarenheten har emellertid ådagalagt att denna personal som var den från början beräknade, visat sig någorlunda motsvara behovet, om ej extraordinärt sjukliga förhållanden råda”. ” Om man betänker att en person kan näppeligen sköta *mer än tre á fyra sjuka ,späda barn-* såvida skötseln skall göras väl- finner man lätt att personalen ej är onödigt stor och att det är en fundamentalt viktig sak att den ej är för liten.”

Harald avslutade sitt föredrag med följande ord:

”För min del skulle jag vilja tillfoga att *sjukhusvården* ej bör stå som ett isolerat kampmedel jämte och bredvid åtskilliga andra utan den bör såsom *en viktig länk* ingå i ett så vitt möjligt enhetligt och sakkunnigt ordnat arbete *för bekämpande av sjukligheten och dödligheten under barnåldern*”.

Sjukhuset ligger beläget på klipporna ovan kolonilotterna på höjderna ovan Årstaviken och nedanför det på 40-talet uppförda Södersjukhuset.

Jag hade förmånen att utbilda mig till barnläkare på Sachsska barnsjukhuset under åren 1982 och 1985-89. Det var en spännande och rolig tid på många sätt. Dock mörknade molnen på den ekonomiska sjukvårdshimlen och jag beslöt mig för att bidra till utvecklingsarbetet kring ledarnas förmåga att inom hälso- och sjukvården kunna leda, utvärdera och utveckla den framtida vården.

Sachsska barnsjukhuset som nu flyttar upp till Södersjukhusets lokaler i ett utvecklande och nydanande Kvinno-Barncentrum, kommer dock för alltid att behålla en plats i mitt hjärta.

Det kan även noteras att jag under min tid på Sachsska tjänstgjorde bl.a. under min gudmor dr Anna-Stina Naglo, en på många sätt god och lärorik tid.

(Jag har efter kontakter med Dr Kalle Lidfeldt, som hyser minst samma intresse som undertecknad för sjukhusets historia och äldre inventarier fått höra och att de ej kommer förskingras utan, att de kommer till vissa delar att exponeras å de nya lokalerna och för övriga delar att nödvändiga förvaringsarrangemang skapas.)

Några korta ord om Harald Ernberg,

ur "Svenska män och kvinnor", del C-F, Albert Bonniers förlag, Stockholm 1944, skrivet av med. lic. Pehr Henrik Törngren (red för Släktkuriren av Karin Ernberg).

Ernberg, Johan Harald, barnläkare, f. 16 aug. 1874 i Augerum, Blek. Län, d. 1943. Föräldrar: rådmannen *Eugène Ludvig Oscar Peterson* och *Mathilda Kristina Humble*. Kusin till E. 1 (**Ernberg, Johan Albert**, reds. anm). – Efter mogenhetsex. i Karlskrona 1892 blev E. med. kand. 1897, med. lic. 1902 och med. dr 1905, allt i Stockholm. Efter förordnanden i medicin och pediatrik m.m. var han i Stockholm dir. för och överläkare vid Sachsska barnsjukhuset 1911-39 och docent i pediatrik vid Karol. inst. 1911-20. Han var tf. prof. i ämnet och överläkare vid Kronprinsessan Lovisas vårdanstalt för sjuka barn 1914-18. Han var läkare hos kronprinsparet 1905-40 och hos hertigparet av Västerbotten 1933-40 och blev livmedikus 1921. Åren 1922-40 var han överläkare i livförsäkringsbladet *Framtiden*. Han var läkare i barnavård vid barnmorkseläroanstalten i Stockholm 1925-39 och medl. av Medicinalstyr:s vetenskapliga råd 1929-40 samt ordf. i Sv. läkaresällskapet 1936-37. E. har företagit flera studieresor till utlandet och beklänts med talrika förtroendeposter och kommittéuppdrag. Hans många tryckta skrifter behandla bl.a. spädbarnsvård, barnsjukdomar, skolhygien och uppfostringfrågor; hans viktigaste vetenskapliga insats består i att han har bidragit att fastslå, att knölros hos barn som regel är av tuberkulöst ursprung. – Gift 1907 med *Anna Wilhelmina Welcher*.

Dokumentation av släktföremål.

Släktrådet önskar fortsatt att de som har föremål som är av någon betydelse för vår släkts historia -- gamla brev, möbler från Karlskrona-hem, porträtt, medaljer, dagboksanteckningar, vapen, klädesplagg, prydnadsföremål -- beskriver hos vem det finns, vad det är, dess historia och vilken släktanknytning det har. Om praktiskt möjligt gärna också med ett fotografi. Beskrivningen sändes till ordföranden som arkiverar beskrivningen i Släktarkivet. Släktminnen som nu med varje generation sprids land och rike runt kan på så sätt spåras även i framtiden av de som intresserar sig för Släkthistorien. Det är så lätt att föremål som är av släktintresse med generationerna tappar sin historia, eller "glöms bort" av släktingar som i något livsskede inte har så stort intresse för dessa tingestar. I den mån

släktklenoder skall avyttras eller kastas, kontakta helst Släktföreningen först. Vi vill nu efterlysa eventuella originalbrev från eller till Gustafa eller Johan Petersson, samt porträtt eller siluetter av dessa två, om de finns. Vi efterfrågar också om någon vet var Ingemar Ehrenbergs medalj Illis Quorum kan ha tagit vägen, som han begåvades med efter resande av obeliskens på Slottsbacken i Stockholm. i början av 1790-talet?

Adr: Jan Ernberg, Näsbydalsvägen 6, 14tr, 181 31 Täby, tel 08/758 08 92.

Anmälda Föremål: Johan och Gunilla Ernberg visade oss på Släktmötet ett mycket vackert smycke som varit i Gustafvas ägo.

Släktkorsordet Nian

Rätt lösning på korsord i nummer 12

Medlemsavgifter och Föreningsnytt

Medlemsavgiften garanterar information från föreningen

Medlemsavgiften till släktföreningen är facila 50:- för en tre-års period, 1999-2002. För de som ännu ej betalt skall den sättas in på pg nr 484 72 55-9, Ernberg-Ehrenbergska släktföreningen. I takt med att släkten växer och växer och nya generationer kommer till, och adress-ändringar inte rapporteras blir det naturligtvis allt svårare och dyrare att hålla reda på och nå alla inom släkten. Som beslutats kommer fr o m NU utskick, kallelser och *Släktkuriren* i första hand att sändas bara till dem som betalat medlemsavgift. Om Du så önskar får Du naturligtvis sätta in, donera ett större belopp.

Ge föreningen en gåva vid födelsedagen!

Om Du tycker att Släktföreningen gör någon nytta, eller är värd att bevara, Släktkuriren skall fortleva eller av andra skäl vill stödja föreningen, sänd ett bidrag till pg nr **484 72 55-9, eller varför inte ge någon i födelsedagspresent en penninggåva som skickas till föreningen! Föreningen är garanterat mycket sparsam, likviditeten är liten och allt arbete sker ideellt.**

Adressregistret uppdateras med Er hjälp

Det är oerhört angeläget att vi får uppgifter om släktingar som vi inte tidigare varit i kontakt med, samt att Ni alla hjälper till att förse oss med adressändringar och nya adressuppgifter.

Red.

Uthyres 2000 eller 2001: Fritidshus i Bohuslän

Möjlighet kan finnas att liksom under 1999 under kortare tider hyra fritids-hus i Hamburgsund, Bohuslän under hösten år 2000 eller under 2001. Intresseanmälan till Ingemar Ernberg, tel 08/768 88 25.

Släkttavlor

Som alla nu väl vet har vår ordförande Jan Ernberg har iordningställt en mycket användbar "katalog" över släkten i en s k databas vid namn "Disgen". Den gör det möjligt att underhålla släkträden, släkttavlor och hantera biografiska data på ett samlat sätt. Även bilder kan läggas

in. Vi har beslutat succesivt publicera utdrag ur detta släktregister. Det kan visas på många olika sätt, här i form av ett "personregister" som visar plats i databasen, årtal, samt vilken generation personen tillhör. Vi visar också en enklare form av Släktträd. I nummer 12 visade vi delar av Roberts gren, och publicerar denna gång data om Gustafs gren. **Vi är angelägna att få besked om alla rättelser, och kompletteringar som ni kan bidra med genom ett meddelande till: Jan Ernberg, adr. Näsbydalsvägen 6, 14tr, 18133 Täby. tel 08/758 08 92.**

Vi har också påbörjat en sammanställning av bilder av alla släktingar, ssk i de första fyra generationerna. Kan Ni bidra och hjälpa till med sådana kontakta Jan, tack!

